

Prolog

Halstead Hall, Ealing, 1806.

Na lišću šimšira bilo je buba. Mama bi se naljutila na vrtlara. Tada su devetogodišnjoj Minervi navrle suze. Ne, mama se *nije mogla* naljutiti. Bila je u onom užasnom kovčegu u kapeli. Pored onog u kojem je tata.

Skutrivši se u labirintu, Minerva se silom trudila ne rasplakati. Netko bi je mogao čuti, a nikome nije smjela dopustiti da je pro-nađe.

Neki je glas dopirao kroz živicu. „Kako je djevojčica mogla tako brzo nestati?”

To je bio Desmond Plumtree, mamin bratić.

„Ovaj sprovod je lakrdija”, požalila se njegova supruga Bertha iz neposredne blizine Minervina skrovišta.” Ne krivim ja Prudence što je upucala tog kurviša. Ali da se ubije? Tvoja teta Hetty trebala bi biti zahvalna što je porota proglasila Pru *non commos mentis*. Inače bi Kruna ovog časa konfiscirala obiteljsku imovinu.”

Skupivši se ispod živice, Minerva se molila da ne zađu za ugao i ne ugledaju je.

„Pa, ništa joj drugo nisu mogli pronaći”, rekao je Desmond. „Očigledno *nije* bila pri zdravoj pameti.”

Minerva je skoro pregrizla jezik da se ne pobuni. To je bila nesreća – užasna nesreća. Baka je tako rekla.

„Pretpostavljam da zato tvoja teta želi djecu na pogrebu”, rekla je rođakinja Bertha, „da pokaže ljudima da ne mari za ono što govore o njezinoj kćeri.”

Rođak Desmond frkne nosom. „Zapravo, teta Hetty ima neku fiks ideju da se derišta moraju osobno oprostiti. Ta prokleta žena nikad nije imala problema s provociranjem društva kad njoj to odgovara, bez obzira na to što bi to značilo nama ostalima...”

Glasovi su se udaljili i Minerva se iskrade iz svog skrovišta te otrči u suprotnom smjeru. Na nesreću, kad je zašla za ugao labirinta, naletjela je na nekog gospodina. Pokušala je pobjeći, ali čovjek ju je uhvatio.

„Čekaj malo, lutkice”, povikao je dok ju je s mukom pokušao obuzdati. „Neću ti ništa. Smiri se, kažem ti!”

Već ga se spremala ugristi kad je shvatila tko je to – osamnaestogodišnji prijatelj njezine braće Giles Masters koji je došao na pogreb sa svojom obitelji. Rođak Desmond želio je da sproved bude malen, s obzirom na skandal, ali baka je rekla da djeci u ovakvim trenucima trebaju njihovi prijatelji.

Kako on nije bio član obitelji, možda bi ga mogla uvjeriti da joj pomogne. „Molim vas, pustite me!” preklinjala je. „I nemojte reći nikome da sam ovdje!”

„Ali svi čekaju na tebe kako bi mogli početi s obredom.”

Ona spusti pogled, posramljena zbog svog kukavičluka. „Ja ne mogu ići tamo. Pročitala sam u novinama o... o... znate.” *Mama je ubila tatu, a zatim i sebe.* Glas joj se povisi do histerije. „Ne mogu podnijeti vidjeti mamu s rupom u prsima i tatu bez... bez...” *Bez lica.* Od same pomisli na to opet je zadrhtala.

„Ah.” On čučne. „Ti misliš da će ležati u kovčegu točno onako kako su pronađeni.”

Ona kimne.

„Ne moraš se brinuti zbog toga, draga djevojčice”, rekao je njež-

no. „Kovčeg tvoga oca je zatvoren, a tvoju majku su uredili tako da je opet lijepa. Nećeš vidjeti rupu u njezinim prsima, kunem se. Nemaš se čega bojati.”

Žvakala je donju usnu, ne znajući treba li mu vjerovati. Ponekad bi je starija braća pokušala prevariti da je natjeraju da se lijepo ponaša. A baka je uvijek govorila da je g. Masters vragu ispao iz torbe. „Ne znam, g. Mastersu...”

„Giles. Mi smo prijatelji, zar ne?”

„Va... valjda.”

„Što kažeš na ovo”, nastavio je on. „Podeš li sa mnom u kapelicu držat ću te za ruku tijekom obreda. Kad god te bude strah, možeš me stisnuti za ruku koliko god jako želiš.”

Skupivši hrabrost, pogledala ga je lice. Imao je ljubazne oči boje različka. Iskrene oči, poput bakinih.

Glasno je gutnula. „Obećaješ da mama i tada neće izgledati... kako je pisalo u novinama?”

„Kunem se.” Napravio je prstom znak križa preko svojih prsa potpuno se uozbiljivši. „Kunem se životom.” Ustavši, pružio joj je ruku. „Hoćeš li poći sa mnom?”

Iako joj je srce snažno lupalo u grudima, primila ga je za ruku. A kad ju je uveo u kapelicu, otkrila je da joj nije lagao. Tatin kovčeg bio je zatvoren. Iako je znala što mora ležati unutra, pretvarala se da je tata onakav kakav je uvijek bio.

Pomoglo je što je mama izgledala kao da spava i bila je lijepo odjevena. Ali najviše je pomoglo to što ju je Giles držao za ruku. Čvrsto ju je držao tijekom mise, bez obzira na to što se Ned, razmaženi sin rođaka Desmonda, podrugljivo cerio. Kad god bi ju bilo strah ili kad bi se rastužila, stisnula je Gilesovu ruku, a on ju je stisnuo natrag da joj pokaže da nije sama. To je sve učinilo nekako podnošljivim. Nije joj pustio ruku dok kovčezi nisu bili u zemlji i svi su se okrenuli i uputili dalje od groblja.

Toga se dana zaljubila u Gilesa Mastersa.

London 1816.

Do svog devetnaestog rođendana, Minerva je još bila zaljubljena. Znala je sve o Gilesu. Nije se oženio i nikome se ozbiljno nije udvarao. Poput njezine braće, živio je životom razvratnika. Ali za razliku od njezine braće, on je imao je zanimanje – upravo je prošle godine položio pravosudni ispit. A postane li odvjetnik, njegov razvratni život morat će završiti. Tada će mu trebati žena.

Zašto to ne bi bila ona? Bila je dovoljno lijepa – svi su to govorili. A bila je i pametna, što bi čovjek poput njega zasigurno cijenio. I ne bi je podcjenjivao zbog skandaloznog ponašanja njezine obitelji poput uskogrudne gospode koju je upoznala u društvu nakon što je debitirala. I on se suočio sa skandalom u svojoj obitelji jer mu se otac prije četiri mjeseca ubio. To im je bilo zajedničko.

Ali dok je pogledom pretraživala goste na svojoj rođendanskoj zabavi – a nijedan od njih nije bio Giles, iako je pozvan – osjetila je razočaranje. Kako da ga natjera da je doživi kao nešto drugo, a ne kao mlađu sestru njegovih prijatelja, kad ga nikada ne vidi?

Kad je zabava završila, otišla je u vrt da barem malo podigne raspoloženje, no ondje je čula svoju braću kako razgovaraju dok puše cigare u labirintu.

„Dečki su mi rekli da zabavu u kući Newmarsh počinje u deset”, rekao je Oliver. „Nađem se s vama dvojicom ovdje vani oko deset. Dovoljno je blizu da idemo pješice, hvala Bogu, pa to nećemo morati spominjati posluži. Znete kakvi su – sve ispričaju baki, a ona će nam održati lekciju jer smo nekamo otišli na Minervin rođendan.”

„Baka će sigurno primijetiti kako se iskradamo u kostimima”, rekao je Jarret.

„Izaći ćemo jedan po jedan, a kostime ćemo sakriti u vrtu. Samo pazite da nas Minerva ne vidi. Ne bismo je željeli povrijediti.”

Upravo im se spremala očitati bukvicu jer idu neku zabavu bez nje na njezin rođendan, kad joj je sinulo. Ako idu na zabavu s „dečkima”, onda će i Giles biti ondje! A kako je to maskenbal, mogla bi ići, a to nitko ne bi znao. A znala je točno što će odjenuti. Ona i njezina mlađa sestra Celia jednom su naletjele na hrpu baki-ne odjeće stare preko trideset godina – to će biti savršeno.

U devet se iskrala u vrtu sjenicu s četrnaestogodišnjom Celiom koja joj je obećala pomoći, u zamjenu za kompletno izvješće o tome što je Minerva vidjela na balu. Odjenuli su je u jedan staromodni korzet i dvije skromne podsuknje koje su držale krinolinu. Zatim je odjenula odvažnu haljinu od zlatnog satena koji je baka nosila na vjenčanju njihovih roditelja.

Cijelo vrijeme se smijuljeći, ugurali su njezinu svijetlosmeđu kosu pod napudranu visoku periku s bijelim kovrčama. Zatim su joj lice pokrili maskom i narumenili jedan obraz. Završni dodir bila je ogrlica sa staromodnim plavim privjeskom s likom bake.

„Izgledam li poput Marije Antoanete?” pitala je Minerva, pazеći da govori tiho. Braća se još nisu pojavila u vrtu, ali nije htjela riskirati.

„Izgledaš *sjajno*”, prošaptala je Celia. „I vrlo egzotično.”

Egzotično je bila Celijina nova najdraža riječ, iako je Minerva sumnjala da to zapravo znači zavodljivo. Jer prsluk je uistinu imao besramno velik izrez.

A opet, ona *jest* željela privući Gilesa. „Idi sad”, rekla je Celiji. „Prije nego što se oni spuste.”

Celia je požurila van. Minerva je zatim pričekala da se njezina braća preodjenu u vrtu i udalje niz ulicu prije nego što je krenula za njima.

Nasreću, puno je ljudi isto istim putem pa se utopila u gužvu na ulici kad su braća ušla u kuću. Iako nije imala pozivnicu, bilo

je nevjerojatno lako ući unutra. No možda će biti teško pronaći Gilesa jer je morala izbjegavati svoju braću pa je podmitila batlera da joj kaže koji kostim je odjenuo.

„G. Masters nije ovdje, draga”, rekao je sluga sa šokantnom familijarnošću. „Odbio je poziv ispričavši se da mora otići na selo posjetiti majku.”

Nije znala treba li joj biti drago što nije došao na njezinu zabavu zbog posjete majci ili treba biti razočarana jer ga neće imati priliku vidjeti.

„Ali ako tražiš zaštitnika”, nastavio je batler uslužno, „trebala bi ciljati malo više. G. Masters je samo drugi sin.”

Zaštitnika? Zašto bi, za Boga miloga, ona tražila zaštitnika?

Tada je malo pažljivije pogledala okupljene. Istog je časa shvatile da to nije bila običan maskenbal. U usporedbi s kostimima drugih žena njezin „egzotični” kostim izgledao je poput kostima koji bi odjenuo neki anđeo.

Grčkih halja i rimljanskih toga bilo je na pretek, s izrezima na nepristojnim mjestima. Bila je ovdje i jedna mljekarica u opravi s dubljim dekolteom od one koju bi odjenula bilo koja prava mljekarica. A jedna žena nosila je *samo* perje na strateškim mjestima. S druge strane prostorije, njezin je brat Jarret plesao s djevom Marian koja uopće nije bila djevica, a ruka mu je kliznula niz njezina leđa do njezine...

Minerva se okrene, a krv joj jurne u obraze. Dragi Bože. Ovo su bile orgije. Čula je ona za takve zabave, na koje su žene dolazile pronaći zaštitnike, a muškarci su dolazili uživati u... ženama. Pronađe li je netko ovdje, to će biti katastrofa!

Prije nego što je uspjela pobjeći, neki ju je momak odjeven kao francuski dvorjanin obujmio oko struka i privukao k sebi. „Vidi, vidi, pa ovo je kraljica noći!”

Nasmijao se svojoj maloj šali, a ona je zinula. Zar je on nju upravo nazvao *kurvom*?

Zgrozila se kad je pritisnuo usta na njezino uho i gurnuo jezik unutra. „Zašto ne bi pošla gore, draga, pa da možemo odigrati naše uloge u intimi?”

Prije nego što mu je uspjela stati na nogu, odvukao ju je od njega drugi momak koji je rekao: „Odjebi, Lansing. Ja sam je prvi vidio.” Vitez u sjajnom oklopu ovio je ruku oko njezinih ramena uz lascivan smiješak.

Lansing? Zar je to *grof* od Lansinga? Bože, pa ona poznaje njegovu ženu – dražesno mlado biće, iako malo punašno. On je išao u istu crkvu kao i baka, za ime Božje!

„Daj, Hartley, prepusti mi je”, rekao Lansing. „Ja sam odjeven za tu ulogu.”

Hartley je morao biti izuzetno cijenjeni vikont Hartley čija je vlastita žena posjedovala ledenu ljepotu s kojom se moglo mjeriti samo njezino ledeno držanje. Hartley i Lansing su bili veliki prijatelji. A Minerva ih je uvijek smatrala pristojnim momcima... do danas.

Još se zgražala nad otkrićem kakvi su zapravo kad je Lansing zgrabi za ruku.

„Podijelit ćemo je”, rekao je bez trunke savjesti. „Već smo to radili.”

Podijeliti je! Kao da bi ona otišla svojevolumeno u sobu s ta dva pijana majmuna.

Ona se istrgne iz njegova stiska. „Oprostite molim vas, ali ja već imam dogovor s lordom Stonevilleom.” Oliver je od obojice bio viši po rangi i možda ih to odvratilo od nauma.

Ali Hartley se samo nasmijao i mahnuo prstom prema najdaljem uglu prostorije. „Stoneville je zauzet, dušice.”

Minerva baci pogled i ugleda svoga brata zavaljenog na fotelji kako promatra ženu odjevenu poput Kleopatre koja zavodljivo pleše pred njim. On je grozan kao i Jarret, za Boga miloga... grozan kao ovi razvratni lordovi.

Onda dobro, pokazat će ona njemu – i usput se riješiti ovih budala. Stavila je ruke na bokove i uzrujano pogledala prema Oliveru. „Kako se taj mali ljigavac usuđuje očijukati s drugom ženom nakon što je meni prenio gonoreju?”

Uspjelo je. Hartley i Lansing pobjegli su glavom bez obzira.

Sad kad se riješila napornih obožavatelja, probijala se kroz gužvu prema vratima. Na usnama joj zatitra zlobni smiješak. Nadala se da će se proćuti o „problemu” Marije Antoanete i tko je za to kriv. Oliveru tako i treba jer se druži s tako groznim ljudima.

Ostali su gosti bili jednako užasni. Dok je prolazila kraj kraljeva i prosjaka, čula je riječi koje nijedna djevica nikad ne bi smjela čuti, izgovorena poznatim glasovima muškaraca koje je poznavala. Neki od njih bila su mlada razuzdana gospoda poput njezine braće, ali bilo je nekoliko oženjenih. Dragi Bože, zar su svi muškarci skloni varanju poput tate?

Ne, ne svi muškarci. Ne Giles. Činjenica da je odlučio otići utješiti svoju majku umjesto da dođe ovamo dokazivala je da se popravlja.

Konačno se probila van iz sobe, a zatim zastala u mračnom hodniku da se pribere. Nije željela upasti u još više problematičnih situacija.

Odjednom se otvore vrata na kraju hodnika i prema njoj se uputi čovjek odjeven poput svećenika, sa svijećom u ruci. Srce joj je počelo lupati pa se sakrila iza neke zavjese i molila se da je ne primijeti. Zavjese nisu bile debele – mogla ga je kroz njih predbro vidjeti – no nadala se da on neće vidjeti nju jer je nosio tu svijeću u ruci.

Zastao je u blizini i nakrivio glavu, kao da osluškuje. Svjetlost je obasjala njegov profil... i madež ispod njegova uha.

Ona proguta šokirani uzdah. Predobro joj je bio poznat taj profil; zapamtila je svaku crtu na njemu. Giles *jest* bio ovdje. Ali zašto se šuljao po hodniku?

Kad je požurio u obližnju sobu, sinulo joj je. Zasigurno ima sastanak s nekom bludnicom! Vrag neka ga nosi, kako je mogao? Grozan je baš poput njezine braće!

Osim ako nije pogriješila. Na kraju krajeva, batler je bio rekao da Giles nije ovdje.

Odmaknula je zavjesu. Kako može otići prije nego što se uvjeri je li Giles uistinu ovdje u zagrljaju neke kurve? Ah, ne bi mogla podnijeti ako je to istina, ali morala je znati.

Šuljajući se niz hodnik, došla je do vrata kroz koja je nestao, skupila hrabrost i iskrala se unutra. Čovjek kojeg je pratila bio je napola okrenut od vrata, previše usredotočen na premetačinu stola da bi primijetio kako je bešumno ušla u prostoriju. Ukočila se i promatrala kako metodično pretražuje svaku ladicu. Ako je ovo Giles, što on to zaboga radi?

Definitivno je *izgledao* kao Giles. Kretao se istom suptilnom gracioznošću, istom kontrolom, kosa mu je bila ista, valovita, kestenjasto smeđa, koliko je uspjela vidjeti ispod njegova šešira sa širokim obodom. Izvadio je jednu mapu, otvorio, a zatim prinio njezin sadržaj bliže svijeći. Opsovavši, skinuo je masku da može bolje pregledati dokumente iz mape.

Srce joj je zalupalo u grudima. To je bio Giles. Što on to smjera? I zašto?

Nakon što je pregledao sve u mapi, cijelu je gurnuo ispod svećeničke halje, zatim se brzo okrenuo i ugledao je. Ne oklijevajući ni trenutka, zalijepi šarmantni smiješak na usne i nehajno opet navuče masku. „Vjerujem da ste se izgubili, gospodo. Zabava je u plesnoj dvorani.”

Trebala se praviti luda, ali jednostavno nije mogla. „Ako sam se ja izgubila, onda si se i ti izgubio, Gilese Mastersu.”

On glasno usiše zrak. U trenutku se našao kraj nje i podigao masku s njezina lica. „Minerva? Koji vrag...”

„Ja sam ta koja trebam postavljati pitanja. Što to kradeš? Zašto si ovdje? Mislila sam da si na selu sa svojom majkom.”

Oči su mu zasvijetlile ispod maske. „Tko god pita, jesam.” Proučavao ju je kritičkim okom. „Usput, kako si uspjela dobiti pozivnicu na zabavu koju organiziraju ljudi poput Newmarshevih?”

Dok je petljala nešto pokušavajući smisliti objašnjenje, on odmahne glavom. „Ušuljala si se, je li? A ja baš imam prokletu sreću da mene pronađeš.”

To ju je uistinu zaboljelo. „Nisam te tražila”, slagala je. „Jednostavno sam došla ovamo iz hira nakon što sam čula svoju braću kako razgovaraju o tome. Slučajno sam te vidjela, i...”

„Tvoja je znatiželja prevladala zdravi razum.” Zgrabio ju je za obje ruke, kao da je želi protresti. „Budalo mala – što da je to bio neki beskrupulozni tip koji ti je mogao zabiti nož među rebra zbog tvog njuškanja?”

„A kako znam da ti nisi taj tip?” obrecnula se, uzrujana što ju je nazvao budalom. „Još mi nisi rekao što to kradeš.”

„To tebe nije briga, gospođice Zabadalo.”

„O, za Boga miloga, ne ponašaj se prema meni kao prema djetetu. Nemam više devet godina.”

„Mene bi prevarila”, promrmljao je dok je vraćao masku na mjesto i gurnuo je prema vratima. „Ostavio bih te ja na milost i nemilost tvojoj braći, ali nitko ne smije znati da sam ovdje. A kladim se da ni *ti* ne želiš da itko zna da si ovdje. Zato te vodim doma prije nego što se uvališ u još veće probleme.”

Najradije bi mu nešto sočno odbrusila, ali sada su se već nalazili u hodniku, preblizu plesnoj dvorani pa nije željela riskirati. Usput, u ovom su trenutku imali isti cilj – pobjeći neotkriveni. Ali kad se izvuku odavde, dobit će on jezikovu juhu. Gospođica Zabadalo, ma nemoj. A nije ni primijetio njezin kostim! Zar će uvijek na nju gledati kao na malenu djevojčicu?

Vodio ju je kroz vrtoglave nizove soba i hodnika pa je shvatila da on nije prvi put ovdje. Vjerojatno je bio na jednoj od ovih zabava. Osim ako mu nije bio običaj krasti? Ne, za to mora postojati prikladno objašnjenje.

No nije joj dao priliku da ga pita. Čim ih je izveo van na ulicu gdje ih nitko neće vidjeti, skinuo je svoju masku. „A tko bi ti, do-
vraga, trebala biti?”

„Marija Antoaneta.”

„Dragi Bože. Shvaćaš li što se moglo dogoditi da te bilo tko pre-
poznao?” Odlučnim koracima, požurivao ju je niz ulicu prema ba-
kinoj gradskoj rezidenciji. „To bi ti zapečatilo budućnost. Nakon
što te otkriju na nekom od Newmarshovih zabava, skandal bi ti
za sva vremena uništio ugled. Nijedan pristojan muškarac ne bi
se oženio...”

„Koji bi se uopće pristojni muškarac ionako oženio mnome?”
Jednako uzrujana kao i on, ona strgne masku. „Moja je obitelj
ogrezla u skandal, a jedini muškarci koji su tijekom sezone njuš-
kali oko mene bili su lovci na miraz i bitange.”

Uostalom, ja želim samo tebe.

On je pogleda iskosa. „Ako je to istina, onda se ne bi tako željno
trebala uvlačiti u još skandala. Oboje znamo kako se društvo odu-
žuje onima koji prkose njihovim pravilima. Ti bi trebala pokušati
iskupiti obiteljsko ime.”

Iz njegovih usta, ovo je bilo užasavajuće. „Kao što to rade moja
braća?” rekla je ogorčeno. „Kao što to ti radiš?” Stigli su do stra-
žnjeg vrta gradske kuće obitelji Plumtree, pa je *sada* bio trenutak
da izvuče iz njega istinu. „Giles, zašto si ukrado one papire? O čemu
se tu radi?”

Mišić mu je zatitrao na čeljusti kad se okrenuo prema njoj. „To
nisi smjela vidjeti. I nadam se da imaš dovoljno pameti u glavi da
šutiš o tome.”

„A što ako neću? Što ćeš mi učiniti?” Glas joj je bio obojan sar-
kazmom. „Zariti mi nož među rebra?”

„Jako smiješno.” Oči su mu postale proračunate na blagoj mje-
sečini. „Ali ako bilo kome kažeš da sam bio ondje, trebat ćeš ot-
kriti da si i *ti* bila ondje i usudim se reći da to nije nešto što želiš.
Pogotovo kad si odjevena kao... kao...”

Kad mu je glas utihnuo, a oči se spustile na privjesak koji se smjestio točno u sredini njezinog djelomično ogoljenog poprsja, ona je prestala disati. Konačno ju je vidio kao ženu. „Kao što?” pitala ga je, potrudivši se, najbolje što je znala, zvučati tiho i zadržljivo.

Pogled mu naglo poleti prema njezinim očima. „Kao neka jeftina drolja”, rekao je odrješito. „Ne želiš da te *ovdje* uhvate tako odjevenu.”

Drolja! On je mislio da ona izgleda kao drolja? I to još i jeftina. „Zašto ne. Zato što bi mi to moglo uništiti ugled? Sumnjam da je uopće moguće pogoršati moju situaciju.”

„Ti imaš miraz...”

„Koji samo pomaže tome da mi se udvara pogrešna vrsta muškaraca.” Ona podigne brade. „Uostalom, ti ne bi iz hira uništio moj ugled. Znam da ne bi. Ti si preveliki kavalir za tako nešto.”

On podigne obrvu. „A ti ne bi gledala kako me vješaju zbog krađe. Znam da ne bi. Predobra si mi prijateljica za tako nešto.”

Ako ju je pokušavao smekšati, dobro mu je išlo. „Ah, ali ja bih to mogla spomenuti tvome bratu, vikontu”, istaknula je. „Sumnjam da bi on to odobravao.”

Činilo se da se Giles zamislio nad ovim. „A ja bih mogao tvoju malu avanturu spomenuti *tvojoj* braći. Sasvim sam siguran da oni to ne bi odobravali.”

„Samo naprijed”, blefira je. „Ja nimalo ne marim za to što oni misle.” Prekrižila je ruke na prsima. „Pa onda vidiš, imaš samo jednu mogućnost, a to je da mi kažeš istinu.”

„Imam ja bolju zamisao.” Prišao joj je bliže i spustio glas. „Reci mi svoju cijenu, Minerva. Ja kao odvjetnik još ne zarađujem mnogo, ali mogu si priuštiti da kupim tvoju šutnju.”

„Ne budi smiješan.” Kad su mu se usne izvile u lukavi smiješak, shvatila je da ju samo draži s tom pričom o novcu i cijeni. „Dakle, apsolutno mi odbijaš reći što si to radio i zašto.”

On slegne ramenima. „Radije bih svoje tajne zadržao za sebe.”

I on je znao da će ih ona čuvati, vrag ga odnio, ako je zamoli. Ali to nije značilo da se mora izokrenuti na leđa i praviti se mrtva. „Dobro onda, ovo je moja cijena. Jedan poljubac.”

Ovo ga je očito šokiralo. „Jedan što?”

„Jedan poljubac.” Ton joj je postao sarkastičan. „Znaš, poput onih koje ti i moja braća nonšalantno dijelite svakoj pipničarki, konobarici, bludnici i opernoj plesačici koju poznajete. Jedan poljubac. Kojim kupuješ moju šutnju.” Možda će je *onda* vidjeti kao ženu kojoj može vjerovati, kojoj se može udvarati... koju može voljeti.

Odmjerio je njezino tijelo dugim, sporim pogledom, izazvajući vruće osjećaje na mjestima na kojima nikad prije nije osjećala vrućinu i ubrzani rad njezina srca. „Ne mislim da je to dobra zamisao.”

„A zašto ne?”

„Kao prvo”, rekao je cinično, „tvoja bi me braća živog oderala kad bi čula za to.”

„Hajdemo im onda ne reći.” Kad je on samo stajao ondje, ona je dodala: „Danas mi je devetnaesti rođendan i upravo sam imala užasno iskustvo na skandaloznoj zabavi gdje su dva gospodina raspravljala o tome bi li me dijelila među sobom.”

Kad mu se lice smračilo, ona je požurila reći: „Iako sam izbjegla njihove odvratne pokušaje prije nego što su bilo što uspjeli učiniti. Treba mi nešto lijepo da mi pomogne zaboraviti da sam zamalo postala sendvič dvojice razvratnika. I tražim od tebe da mi to omogućiš.”

„Zašto ti pada na pamet da bi poljubac od mene bio *lijep*?” pitao ju je zavodničkim mrmljanjem od kojeg su joj krenuli predivni trnci niz kralježnicu.

Silom se trudila zvučati jednako iskusno kao i on. „Bilo bi ti bolje da jest, ako želiš da čuvam tvoje tajne.”

Na njezino iznenađenje, on se nasmijao. „Dobro, ti jedna namigušo koja si vragu ispala iz torbe. Platit ću tvoju cijenu.”

Nagnuo se naprijed i pritisnuo svoje usne na njezine u poljupci koji je bio kratak i razočaravajući kao što je bio čedan.

Kad se odmaknuo, ona se namrštila. „Možda sam trebala pojašniti. Pod *lijepim*, mislila sam na *zadovoljavajući*. Nisam mislila na onu vrstu poljupca kojeg udijeliš svojoj baki.”

Zurio je u nju. A zatim se u njegovim očima pojavi neki vražji sjaj, i bez upozorenja, on joj obuhvati lice rukama i opet zarobi njezina usta. Samo što je ovoga puta poljubac bio čvrst, neoprostiv, osvajački. Razdvojio je njezine usne svojim jezikom, a zatim rovario i rovario po njezinim ustima dok joj se u glavi nije zavrtjelo, a koljena joj nisu zaklecala.

U jednom potezu, razbio je sve njezine djevojačke romantične snove, zamijenivši ih divljom, očajničkom žudnjom, osjećajem koji joj je dosad bio potpuno stran.

To ju je šokiralo.

To ju je omamilo.

Bez razmišljanja, podigla je ruke i ovila ih oko njegova vrata. On je promrmrljao nekakvu psovku u njezine usne, a zatim je pri ljubio uza se kako bi njegova usta mogla temeljitije istraživati njezina.

Njegova neobrijana brada grebla ju je po obrazu, a mirisao je na dim svijeće i konjak. To je bila neobično poticajna kombinacija. Ovo je bilo sve o čemu je sanjala. A kad su njegove ruke zatim krenule uz njezina rebra, natjerao je da žudi za više... više milovanja, više poljubaca... više *njega*.

Prošlo je nekoliko trenutaka prije nego što se odmaknuo i rekao stisnuta grla. „Odgovara li ovo tvojoj predodžbi o lijepom poljupcu?”

Još se oporavljajući od čuda što su njegova usta na njezinom, pogledala je gore u njegovo lijepo lice sa sanjivim smiješkom. „Giles, ovo je bilo apsolutno savršeno.”

On je trepnuo. A zatim mu se na licu pojavi izraz čiste panike i on je bez imalo takta odmakne od sebe. „Dakle, ispunio sam svoju obavezu?”

Previše zaprepaštena tim pitanjem da bi reagirala drukčije nego kimanjem, zurila je u njega razrogačenih očiju nadajući se nečemu što bi moglo ublažiti hladnu riječ *obaveza*.

„Odlično.”

Dok je ona samo nijemo zurila u njega, on se okrenuo da ode. A zatim je zastao i osvrnuo se. Oči su mu sada bile lijene baš kao što je njegov ton bio bezbrižan. „Molim te, pazi, draga moja, sljedeći put kad se odlučiš ponašati kao bludnica. Neki ljudi ucjene ne prihvataju blagonaklono. Mogla bi završiti na leđima u nekoj uličici. A sumnjam da bi uživala odigrati ulogu drolje u stvarnom životu.”

Njegove grube riječi doživjela je kao šamar njezinom ponosu. On je njihov poljubac protumačio kao njezino izigravanje kurve? Zar nije osjetio strast koja je zaiskrila među njima, uzbuđenje dviju duša koje su se spojile u jedno? Zar nije osjetio ništa tijekom poljupca koji ju je zauvijek promijenio iz djevojčice u ženu?

Očito nije. Zario je svoj nož dovoljno duboko da joj rani srce.

Nekako se pribrala dok je on odmicao niz ulicu. Ali kad više nije bio na vidiku, briznula je u plač.

To je bila noć kad se odljubila od Gilesa Mastersa.